

Kulmakivi

Suomen teologisen instituutin tiedotuslehti

2/2016

Ville Auvinen

12.4.2016

Jumalalla on kaikki langat käsissään

Elämme sekavan ja ristiriitaisia tunteita herättävän ajan keskellä. Eurooppa on muuttumassa. Valtavat ihmismäärät eri puolilta maailmaa tulevat Eurooppaan, ja monet ovat huolissaan, miten käy eurooppalaisen kulttuurin ja yhteiskuntarauhan? Vaikka nämä kysymykset ovat polttavampia Keski-Euroopassa, ovat ne ajankohtaisia jo Suomessakin. Jotkut pelkäävät, että islam valtaa Euroopan. Miten meidän sitten käy? Toiset taas iloitsevat siitä, että lähetyskenttä tulee meidän luoksemme. Poliittiset levottomuudet ja sodat eri puolilla maailmaa huolestuttavat. Myös kirkollinen elämä on myllerryksessä. Suuret joukot eroavat Suomen ev.lut. kirkon jäsenyydestä. Jotkut eroavat siksi, että kirkon usko ja tunnustus ei merkitse heille enää mitään. Toiset taas eroavat juuri siksi, että kirkon tunnustus merkitsee heille niin paljon. Aika merkillistä aikaa me elämme. Avioliitosta keskustellaan. Onko avioliitto vain miehen ja naisen välinen vai ehkä kahden miehen tai kahden naisen välinen asia? Eduskunta on tehnyt asiasta oman päätöksensä, joka tulee voimaan ajallaan, ja nyt odotetaan, miten kirkko reagoi. Monet ihmiset näiden kysymysten keskellä pyörittelevät päätään ja ovat ahdistuneita. Millainen tämä meidän aikamme oikein on? Mi-

hin tämä kaikki johtaa? Miten meidän käy tämän kaiken keskellä?

Ilmestyskirjan luvussa viisi Johannes saa nähdä seuraavanlaisen näyn: ”Minä näin, että valtaistuimella istuvan oikeassa kädessä oli kirjakäärö. Se oli kirjoitettu täyteen molemmin puolin ja sinetöity seitsemällä sinetillä. Ja minä näin mahtavan enkelin, joka kuulutti kovalla äänellä: ’Kuka on arvollinen avaamaan kirjan ja murtamaan sen sinetit?’ Mutta ei ollut ketään, ei taivaassa, ei maan päällä eikä maan alla, joka olisi kyennyt avaamaan kirjan tai edes katsomaan siihen. Minä itkin katkerasti, kun ei löytynyt ketään, joka olisi ollut arvollinen avaamaan kirjan tai katsomaan siihen. Mutta yksi vanhimmista sanoi minulle: ’Älä itke. Juudan heimon leijona, Daavidin juuri-verso, on saanut voiton! Hän avaa kirjan ja murtaa kaikki seitsemän sinettiä.’” Ajattelen, että tuo kirjakäärö Jumalan kädessä pitää sisällään Jumalan suunnitelman maailman historiaa varten. Jumala on suunnitellut kaiken etukäteen, ja kaikki on kirjoitettuna kirjakääröön. Mutta Johannes itkee. Kuka voi avata kirjakäärön ja toteuttaa Jumalan suunnitelman? Entä jos se jääkin vain suunnitelmaksi? Sitten Johannekselle tuodaan

evankeliumi: Älä itke, Jeesus on jo saanut voiton. Kaikki Pahan vallat on kukistettu, ja sen tähden hänellä, joka istuu Jumalan oikealla puolella, on valta avata kirjakäärön seitsemän sinettiä ja toteuttaa Jumalan suunnitelma. Tämä tarkoittaa sitä, että kaikki se hämmentävä ja pelottava, mikä meidän ympärillämme tapahtuu, on kirjoitettu Jumalan suunnitelmaan. Emme ehkä ymmärrä, miksi Jumalan suunnitelmien pitää käydä tällaisten aikojen läpi, mutta niin Jumala on jostain syystä asiat suunnitellut, ja kun luemme Ilmestyskirjaa eteenpäin, näemme, millainen loppu tällä kaikella on. Lopussa kaikki päättyy uuteen luomiseen, kaikki kyyneleet pyyhitään pois Jumalan omien silmistä ja Paratiisi laskeutuu meidän keskellemme, ja me saamme elää siinä ikuisesti. Siksi saamme rohkeasti ja pelkäämättä katsella kaikkea, mitä ympärillämme tapahtuu luottaen siihen, että Jumalalla on kaikki langat käsissään. Viimeinen sana ei ole kuolemalla eikä epäjärjestyksellä vaan Hänellä, joka on taivaan ja maan luoja.

Elämme uskonpuhdistuksen juhlavuoden kynnyksellä, ja samalla saamme odottaa ja rukoilla uutta uskonpuhdistusta meidän ajallemme. Mutta onko sellainen enää mahdollinen? Sitä monet epäilevät. Mitä jos meidät, jotka tuskailimme tämän ajan levottomuutta ja Jumalasta luopumista, siirrettäisiin ajassa 500 vuotta taaksepäin vuoteen 1516 ja saisimme katsella, miltä Eurooppa ja kirkko näyttivät silloin? Voi olla, että olisimme vielä enemmän peiloissamme ja toivottomampia kuin mitä nyt olemme. Eurooppa oli sodan partaalla, turkkilaiset uhkasivat hyökätä Eurooppaan, Euroopassa ruhtinaat sotivat valtaa, ja kirkko oli korruptoitunut ja unohtanut Jumalan tahdon, ja evankeliumi oli kahlehdittu ihmisopeilla. Jos eläisimme

nyt sitä aikaa, luulen että pyörittelisimme päätämme ja sanoisimme, että ei tästä mitään voi tulla. Mutta Jumala kutsui yhden miehen ja varusti hänet, ja siitä pienestä alusta hän alkoi synnyttää aivan uutta elämää, uskonpuhdistuksen, joka muuttamassa vuosikymmenessä levisi laajalle aina Suomeen asti. Jumalalle ei mikään ole mahdotonta.

Evankeliumi on aina evankeliumia sinapinsiemenen käsittämättömästä voimasta. Jumala kätkee pieneen ja vaatimattomaan siemeneseen voiman, ja siemenestä kasvaa puutarhan suurin puu. Sama Jumala, joka 2000 vuotta sitten pienestä sinapinsiemenestä, ristiinnaulitusta Jumalan pojasta, kasvatti valtavan valtakunnan ja joka 500 vuotta sitten yhden ihmisen kautta sai aikaan kirkon uudistumisen, on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti. Hän on sama siis myös meidän aikanamme. Tänään monet sanovat, ettei tästä enää mitään tule, ei uutta uskonpuhdistusta eikä herätystä. Mutta Jumala on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti. Häneltä saamme odottaa ja rukoilla suuria ja samalla muistaa, että jokainen pienikin uuden elämän alku on suuri ihme, jota ei saa väheksyä.

Virressä 309 lauletaan: ”Ristisi Golgatalla, se voitonlippu on. Vain siihen katsomalla saan voittopalkinnon.” Meidän aikamme keskellä tarvittaisiin niitä Jumalan ihmisiä, jotka rohkeasti ja iloisesti nostavat ristinlipun ylös, koska se on voiton lippu. Tarvittaisiin niitä, jotka kokoaisivat kansaa sen ympärille uskomaan voittajaan, kulkemaan voittajan seurassa ja odottamaan Jumalan ihmeitä.

LAPSENOIKEUS

Teksti ja kuva: Ville Auvinen

Vuoden 1933/38 raamatunkäännös käänsi jakeen Joh. 1:12 näin: ”Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä.” Nykyisessä kirkkoraamatussa (1992) sanotaan sen sijaan: “. . . hän antoi oikeuden tulla Jumalan lapsiksi . . .”

Käännöserojen taustalla on kreikan kielen sana *eksousia*, joka voi tarkoittaa sekä voimaa että oikeutta. Tässä kohtaa uusi käännös lienee osuvampi. Lapsen oikeudesta kirjoittaa myös apostoli Paavali Rooman seurakunnalle: ”Olette saaneet Hengen, joka antaa meille lapsen oikeuden, ja niin me huudamme: ’Abba! Isä!’” (Room. 8:15). Tässä Paavali käyttää sanaa, joka tarkoittaa adoptoidun lapsen oikeutta. Adoptoidulla lapsella on samat juridiset oikeudet isään ja isän perintöön kuin biologisellakin lapsella.

Oikeus olla Jumalan lapsi perustuu siis siihen, että uskomme Jeesukseen, olemme saaneet hänen Henkensä. Sama asia kääntäen merkitsee sitä, että ilman uskoa Jeesukseen ei ole myöskään Jumalan lapsen oikeutta. Ilman uskoa Jeesukseen Jumala on vain pyhä ja kiivas Jumala, jonka lähelle syntisellä ihmisellä ei ole mitään asiaa. Meidän aikamme on unohtanut Jumalan pyhyyden ja halunnut tehdä hänestä vain koko luomakunnan lempeän ja suvaitsevaisen isän. Mutta jos Jumalan pyhyys ja viha syntiä kohtaan unohdetaan, silloin Jeesuksestakin tulee vain rakkauden opettaja ja hyvän elämän esikuva. Sovittajaa ei tarvita, jos ei ole

mitään sovitettavaa.

Lapsenoikeuden saamiseen liittyy myös Isä meidän -rukous, jonka Jeesus opetti opetuslapsilleen. Siinä Jeesus rohkaisee heitä puhuttelevaan Jumalaa sanalla ”Isä”, aramean kielellä Abba. Abba oli se sana, jolla Jeesus puhutteli isäänsä (esim. Getsemanessa, Mark. 14:36), ja oikeastaan vain hänellä oli ja on oikeus lähestyä Jumalaa sillä tavalla, koska hän on Jumalan ainoa poika. Nyt hän on kuitenkin antanut saman oikeuden myös niille, jotka uskovat häneen. Siksi Paavalikin kirjoittaa sekä Rooman että Galatian seurakunnille, että he – kreikkaa puhuvat kristityt – rukoilelessaan käyttävät arameankielistä rukouspuhuttelua Abba (Gal. 4:6).

Jeesuksen opetuslapsijoukolla Isä meidän -rukous merkitsi paljon. He olivat sen ajan uskonnollisessa yhteiskunnassa hylkiöitä: publikaaneja, porttoja ja muita syntisiä. He tiesivät paikkansa kaukana Jumalasta ja hänen valtakunnastaan. Nyt Jeesus antaa kuitenkin juuri heille oikeuden puhutella Jumalaa Isänä. Kaukana olleet olivat nyt päässeet lähelle, jopa sille Jumalan valtakuntaan. Isä meidän -rukouksen taustaksi voidaan vielä lukea Jer. 3:19: ”Minä ajattelin: Annan sinulle

Kaste Kanyaman kirkossa, Sambian Lusakassa

ensimmäisen sijan ihmislasten joukossa, lahjoitan omaksesi kauniin maan, ihanimman koko maailmassa. Ajattelin, että sinä sanot minua isäksi etkä koskaan käänny minusta pois.” Näin Jumala puhui unelmakansastaan, mutta Israelin kansa ei ollut sellainen vaan kääntyi pois muiden jumalien puoleen. Jeesuksen opetuslapsijoukko on nyt se Jumalan unelmakansa, joka kutsuu Jumalaa sanalla ”Isä”, Abba. Tälle joukolle Jumala tahtoo lahjoittaa ihanimman maan, oman iankaikkisen valtakuntansa.

Uskovien oikeudesta puhuu myös Hepr. 10:19: ”Veljet, meillä on täysi oikeus astua sisälle kaikkeinpyhimpään, koska Jeesus on uhrannut verensä.” Edellinen käänös puhui oikeuden sijasta lujasta luottamuksesta. Tässäkin kohtaa uusi käänös lienee osuvampi, koska taustalla on Vanhan testamentin säädös, jonka mukaan vain ylimmäisellä papilla kerran vuodessa oli oikeus mennä temppelin kaikkeinpyhimpään toimittamaan suuren sovituspäivän uhri. Nyt tuo oikeus on annettu meille kaikille, koska Jeesus on antanut itsensä uhriksi koko maailman puolesta. Kaikkeinpyhin oli temppelin sisin huone, jossa Jumalan läs-

näolo asui. Heprealaiskirje kuitenkin ymmärtää, että varsinainen kaikkeinpyhin on taivaassa, jossa Jumala oikeasti asuu. Jeesuksen tähden meillä on siis nyt oikeus tulla elävän Jumalan luo. Ilmestyskirjan valossa ymmärrämme, että kaikkeinpyhin viittaa myös iankaikkiseen kotiimme. Kun enkeli saa tehtäväksi mitata uuden Jerusalemin, todetaan mittauksesta, että kaupunki on yhtä pitkä kuin leveä kuin korkea (Ilm. 21:16). Uusi Jerusalem on siis kuutionmuotoinen kuten Jerusalemin temppelin kaikkeinpyhin (1. Kun. 6:20). Uusi Jerusalem on se todellinen kaikkeinpyhin, jossa Jumala asuu ja jossa pelastetut saavat nähdä hänet kasvoista kasvoihin. Siksi Heprealaiskirjeen toteamus meidän oikeudestamme astua sisään kaikkeinpyhimpään syvimmillään tarkoittaa sitä, että Jeesuksen tähden me kerran pelastumme iankaikkiseen elämään.

Taito Heikkilä - STI:n ”yleismies Jantunen”

Teksti ja kuva: Jukka Ahonen

Taito Heikkilä, 33, on hiljattain valmistunut teologian maisteri. Hän avustaa STI:tä kolme kuukautta.

Vastuullani ei ole niinkään luentosarjoja, vaan olen ennemminkin eräänlainen ”yleismies Jantunen”. Pääasiallinen tehtäväni on arkistointi. Pidän myös päiväkahvihartauksia, Heikkilä kuvailee.

Heikkilä on kotoisin Lohjalta, ja perhe antoi kristillisen arvopohjan elämälle, mutta teologian opiskelu ei käynyt mielessä vielä varhaisessa nuoruudessa. Erilaisen elämänvaiheiden myötä hengelliset asiat alkoivat elää lukioaikana. Heikkilä kävi aikuislukion Karkun evankelisella opistolla, missä hän sai vahvaa ”teologista ruisleipää”. Vuonna 2005 hän kirjoitti ylioppilaaksi ja haki Helsingin teologiseen tiedekuntaan. Lisäksi hän ilmoittautui pääsykokeisiin valmistavalle ”Aiotko teologiseen?” –kurssille Suomen Raamattuopistolla Kauniaisissa.

Valmennuskurssin yhteydessä Heikkilä kävi myös STI:llä, ja opiskelujen alettua alkoi käydä siellä säännöllisesti. Siitä tuli monien hänen intressiensä ”risteyskohta”. Hän on tutustunut STI:n kautta muun muassa Opiskelija- ja koululaislähetysten (OPKO) tavoittavaan toimintaan sekä Py-

hän Sydämen kappelin katulähetysiltoihin. STI:llä opiskelu luentoineen ja opiskelijoiden opintopiireineen on antanut eväitä hengelliseen elämään ja esimerkiksi kesäteologin tehtäviin. Heikkilällä on käytännön kokemusta myös lähetystyöstä.

- STI:n kontaktien kautta pääsin Mongoliaan vuosina 2009–2010. Suomalaiskoulussa opetin lähettien lapsia, ja luterilaisessa Sain medee -seurakunnassa pidin nuorteniltoja. Sain realistisemmän käsityksen lähetystyöstä käytännössä, ja turha lähetysromantiikka karisi pois. Kokemus kuitenkin madalsi kynnystä lähteä lähetystyöhön joskus tulevaisuudessa. Se on kirkon ydintehtävä, ja sitä on hyvä pitää esillä, hän kertoo.

Heikkilää kiinnostaa opettaminen. Hän on pitänyt raamattutunteja muun muassa Suomen Raamattuopistolla ja on mukana Eero Junkkaalan johtamalla kurssilla Raamatunopetusakatemiassa. Akatemian tarkoituksena on antaa valmiuksia opettaa Raamattua. Hän on harkinnut myös koulun uskonnonopettajan opintoja.

- Tulevaisuuden suunnitelmia kuvaisin sanoilla opetus, lähetys ja Raamattu, Heikkilä tiivistää.

Kiitollisina Kirsi Sellin työurasta

Teksti: Kirsi Hänninen

Kuvat: Taito Heikkilä

STI:llä juhlittiin pitkäaikaisen sihteerin Kirsi Sellin läksiäiskakkukahveja suurella osanottajajoukolla. Paikalla oli opiskelijoita, henkilökuntaa ja vapaaehtoistyöntekijöitä. Pari opiskelijaa piti puheet, joissa Kirsiä kuvailtiin lämminhenkiseksi persoonaksi, jonka kanssa on ilo tehdä yhteistyötä.

Kirsin iloinen ja välitön olemus sekä vahva ammattitaito ovat olleet STI:lle iso kiitoksen aihe, sillä niiden avulla STI:n arki on rullannut sujuvasti eteenpäin. Kirsin työsarka on ollut laaja sisältäen hallintoa, viestintää, taloutta ja asiakaspalvelua. Hän on hoitanut tehtävää erinomaisesti 28 vuoden ajan, mistä kiitollisena nyt vapautamme Kirsin hyvin ansaittuun ”oloneuvoksen” virkaan.

Kaikesta kiittäen,
Entiset ja nykyiset työtoverit

Pääsihteerin Ville Auvinen ja Kirsi Sell kakkukahvilla

Kirsille läksiäisiksi annetut Raamatun lauseet:

*”Tämän päivän on Herra tehnyt, iloitkaa ja riemuitkaa siitä!”
(Ps. 118:24)*

*”Minä luotan sinun armoosi, saan iloita sinun avustasi. Minä laulan kiitosta Herralle, hän pitää minusta huolen.”
(Ps. 13:6)*

Opiskelijoita ja juhlaväkeä STI:n taukotilassa

”Lähetysteologia on Sanan teologiaa”

Teksti: Taito Heikkilä, Kuva: Ville Auvinen

Edellisessä Kulmakivessä (1/2016) tuotiin esille kysymys lähetystyön arvostuksen vähenemistä kirkossamme. Kirkon virkaan opiskelevista moni suhtautuu lähetystyöhön välinpitämättömästi tai jopa kielteisesti. Tällaista asennoitumista voi selittää myös kosketuspinnan puute lähetystyön todellisuuteen; opiskelijoiden ajatuksissa kirkon muut työmuodot ja kirkon missio ovat menettäneet luovuttamattoman keskinäisen yhteytensä.

Kristillistä lähetystyötä ei voida perustella ilman ymmärrystä itsensä ilmoittavasta Jumalasta. Tämän näkökulman tuo esille myös pro gradu -tutkielmassani käsittelemäni asiakirja Evangelical Roman Catholic Dialogue on Mission 1977–1984 (ERCDOM). Se on ensimmäisiä kansainvälisiä evankelikaalien ja roomalaiskatolisen kirkon välisiä dialogeja. ERCDOM tuo esille sen, kuinka katolilaiset soveltavat Vaticanum II asiakirjoja dialogeissaan. Samalla asiakirja toimii näyteikkunana evankelikaaliseen liikkeeseen. Evankelikaalisuus (evangelicalism) on monenkirjavia ja kirkkokuntien rajat ylittävä liike. Keskustelun edetessä liikkeen edustajat joutuivat väistämättä määrittelemään omaa teologiaansa.

ERCDOM lähtee Jumalan ilmoituksen välttämättömyydestä. Ilman sitä ihminen ei voi päästä yhteyteen Jumalan kanssa. Jumala on ilmoittanut itsensä, ja kirkon tehtävänä on toimia tämän sanoman julistajana. Lähetysteologia on siis Sanan teologiaa. ERCDOM:n mukaan on tarpeen määritellä evankeliumin sisältö.

Evankelikaalit sanoittavat evankelioinnin Lausannen liikkeen vuoden 1974 julkilauseuman sanoin: ”*Evankelioiminen on sanoman levittämistä siitä, että Jeesus Kristus kuoli meidän syntiemme tähden ja hänet herätettiin kuolleista Raamatun mukaan... evankelioiminen itsessään on historiallisen, raamatullisen Kristuksen julistamista Vapahtajana ja Herrana.*” Katolilaiset puolestaan muotoilevat julistuksen sisällön paavi Paavali VI:n kehotuskirjeen ”Evankelioiminen tämän päivän maailmassa” (1975) sanoin: *Todistuksesta tulee tehdä yksiselitteistä selkeän ja yksitulkintaisen Herran Jeesuksen julistamisen kautta... ei ole olemassa todellista evankeliointia mikäli Jeesus Nasaretilaisen, Jumalan Pojan*

Nuoria raamattuhetkessä raamattukoulun seminaarissa Luoteis-Sambiassa

kuninkuutta, elämää, nimeä, opetuksia ja mysteeriä ei julisteta.

Näkökulmat ovat asiakirjan mukaan yhteneviä julistuksen kristuskeskeisyydessä. Sanoman tulee keskittyä Jeesuksen persoonaan, ristinkuolemaan, ylösnousemukseen ja syntien sovitukseen.

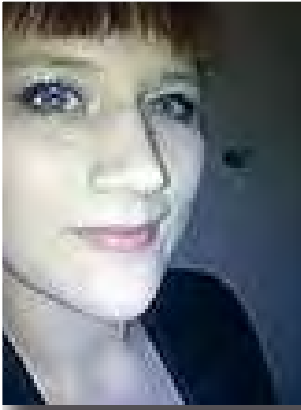
ERCDOM:ssa keskustelu oli värikästä ja rehellistä – ja samalla toisia kunnioittavaa. Tämä näkyy erityisesti kysymyksessä raamatuntulkinnasta. Raamattukeskustelu toi selkeästi esille erilaiset teologiset painotukset. Evankelikaalit katsoivat uskonpuhdistuksen ”Raamattu yksin” -periaatteen olevan luovuttamaton. Raamatun tulee olla ylin normi kirkossa. Roomalaiskatolilaiset puolestaan painottivat kirkon tradition merkitystä raamatuntulkinnassa. Koska Raamattu on syntynyt kirkossa ja kirkon kautta, sen tulkinnan tulee tapahtua kirkon puitteissa. Katolilaiset myös kritisoivat evankelikaaleja yksilökeskeisyyden korostamisesta. Evankelikaalit myönsivät kritiikin aiheellisuuden, mutta huomauttivat ettei roomalaiskatolinen kirkko ole niin yhtenäinen kuin ajatellaan. Lisäksi evankelikaalit korostivat Raamatun sanoman selkeyttä ja yksitulkintaisuutta; roomalaiskatolilaisille luovuttamaton erityinen opetusvirka ei siksi

ole välttämätön. Toisaalta evankelikaalit tunnustivat omassa liikkeessään vallitsevan eräänlaisen opetusviran. Virallista opetusta evankelikaalisessa liikkeessä ohjaavat erilaiset uskontunnustukset sekä julkista arvostusta nauttivat julistajat. Tärkein ero katolilaisten ajatteluun on siinä, että evankelikaalien mukaan kristillisen opin vaaliminen on uskottu koko maailmanlaajuiselle kirkolle, ei vain erityisesti piispoille ja pastoreille.

Esiymmärryksen ajatus raamatuntulkinnassa oli myös kiinnostava. ERCDOM:ssa molemmat osapuolet korostivat sitä, että meillä on aina väistämättä jokin tulkinnallinen lähtökohta, jonka valossa luemme Raamatua. Koska kukaan ei kykene tulkitsemaan Raamatua arvotyhjiössä, ERCDOM:n mukaan lukijan tulisi tietoisesti valita kristillinen lähestymistapa ja asenne. Vain se tekee oikeutta Raamatun tekstille. Kristillisen esiyymmärryksen muodostumisessa yhteys kirkon elämään on tarpeen. Molemmat osapuolet torjuvat kokonaan kristillisestä kirkosta irrallisen raamatuntulkinnan. Sekä evankelikaalit että roomalaiskatolisen kirkon edustajat korostivat Raamatun lukemisen merkitystä. Sen vuoksi Raamatun käänös- ja levitystyössä voidaan soveltuvin osin tehdä yhteistyötä esimerkiksi lähetyskentillä.

ERCDOM:n mukaan evankeliumi lähtee Jumalan itseilmoituksesta ja sen ytimessä on julistus Jeesuksesta Kristuksesta ja ihmiskunnalle tarjotusta sovinnosta Jumalan kanssa. ERCDOM:n mukaan kirkon roolina ja tehtävänä on keskittyä julistamaan tätä evankeliumia. Näin kirkko on paitsi ilmoituksen vastaanottaja, myös sitä eteenpäin välittävä yhteisö. Siksi lähetystyö on kirkon ydintehtävä.

OPISKELIJAN SUUSTA

Tulin teologiseen johdatuksen kautta, sillä lukion jälkeen hakeuduin merille ja kävin yhden vuoden sanataidelinjaa Oriveden Opistossa. Haaveilin merikapteenin urasta, vaikka minulla ei ole suuntavaistoa. Alkuperäinen suunnitelma oli, että lähden opiskelemaan kirjallisuustiedettä. Eräs työkaverini, joka oli teologi, heitti minulle, että nyt olisi hyvä pääsykoekirja Helsingin teologiseen. Tulin valituksi varasijalta 11. Olin

ikionnellinen, että sain yliopistosta opiskelupaikan, sillä olin ehtinyt pitää kolme välivuotta.

Opintoni ovat lähteneet hyvin käyntiin, vaikka minulla on todettu opintojen alussa keskivaikea lukivaikeus. Pääaineeni on käytännön teologia, sillä minua kiinnostaa uskonnonpedagogiikka. Haluaisin tutkia jotain merkittävää. Lisäksi minua kiehtoo maahanmuuttotyö ja arabian opiskelu. Haaveena olisi saada työskennellä monikulttuurisessa ympäristössä lasten, nuorten ja perheiden hyväksi. Haaveena olisi myös kirjoittaa niin teologisia kuin kaunokirjallisiakin teoksia.

Minulle tärkeää on oma Mikaelin paikallisseurakunta, jossa vedän pyhäkouluu. Lisäksi tapaan teologikavereitani. Joskus saatamme lähteä luennon jälkeen STI:n hartauskahveille. Tosin nyt perusopintojen jälkeen yhteiset luennot harvenevat.

STI:ssä tapaa mielenkiintoisia ihmisiä ja siellä syntyy loistavia keskusteluja. Olen saanut hengen ravintoa hartauskahveilta ja luennoilta. Aluksi minua hämäsi miesvoittoisuus, mutta olen tavannut paljon fiksuja naisia. Laatu korvaa määrän. STI tasapainottaa opintoja mukavasti, sillä se tarjoaa laadukasta teologiaa. Välillä on vaikeaa irrottautua mielenkiintoisista teologisista keskusteluista ja jatkaa opiskelua.

Haluan jakaa teille minulle rakkaan Raamatun kohdan:

Fil. 1:5-6. ”Tulkoon teidän lempeytenne kaikkien ihmisten tietoon. Herra on lähellä. Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tiettäväksi.”

Krista Rantanen, teol. yo vuosimallia 2014

PÄÄN TIETOA JA SIELUN RAVINTOA

STI:n jäsenjärjestöjen johtajat kirjoittavat vuorollaan tälle palstalle.

Go HIFK!

Esikoiseni luokkakavereita näkyy pihallamme nykyään melkein päivittäin. Yleensä pelataan sählyä. Voittajia varten on lelukorista haettu muoviset mitalit ja häviäjien tehtävä on kerätä pelikamat varastoon. Myös pihapeleissä eletään näemmä play off -elämää, pelit ovat koventuneet ja kurinpitäjä on joutunut puuttumaan joihinkin törkeisiin sikailuihin vähän kovemmin. Etupihallemme annettiin loppuviikon kestävä pelikielto. Tosin sitä lyhennettiin vuorokauteen kurinpitäjän saatua illalla ”kodin Kummolalta” huomautuksen sopimattomasta toiminnasta lasten pelikentällä.

Kyllä ahdistaisi, jos pitäisi omista toimista ja omasta kilvoituselämästä koettaa päätellä, onko Jeesus keskuudessamme. Siis, jos pitäisi omalla lankeamattomuudella todistaa olevansa kristitty ja pitäisi sovulla ja rakkaudella todistaa, että kelpaa Jumalalle.

Ristiriitojen ja keskinäisten ongelmienkin keskellä kirkkoisä Tertullianuksen (n.160-200 jKr) aikalaiset sanoivat kristityistä: ”Katsokaa, kuinka he rakastavat toisiaan.” Silloinkin, kun rakkaus ei ole riidatonta.

Johannes kirjoittaa Raamatussa: ”Jos väitämme, ettemme ole syntisiä, me petämme itsemme eikä totuus ole meissä.” Oikeaa on tunnustaa, että minunkin perheessäni, minunkin ystäväjoukossani on synnistä seuraavaa loukkaantumista ja loukkaamista, satuttamista ja haavoittumista.

Ihana evankeliumi tällaisen tunnustuksen jälkeen on, että vaikka me kristittyinäkin rikomme monella tavalla Jumalaa ja toisiamme vastaan, niin hän ei häpeä kutsua meitä omikseen. Ja vaikka olemme herkkähipiäisiä tuntemaan toisten loukkaamiset ja sokeita näkemään itse antamamme iskut, silti Jeesus kutsuu meitä omikseen. Saamme uskoa olevamme Jumalan lapsia, vaikka sydämessämme on synnin syvät jäljet.

Aivan kuten pelikentällä ja perheessä tulee väärinymmärryksiä, sanotaan pahasti, toimitaan itsekkäästi, niin se on totta myös Jumalan perheessä, seurakunnassa. Ei kenestäkään meistä, ei yhdestäkään synti, ikävä asenne, kylmyys tai itsekkyyys katoa tämän elämän aikana, ja siksi juuri tarvitsemme Kristusta ja tarvitsemme seurakuntaa. Tämän ymmärtäminen vapauttaa näkemään, että meidän pyhyttemme ei lähde meistä, vaan se on Kristukselta lahjaksi saatua. Ja se myös auttaa meitä ymmärtämään pelikentällä, perheessä tai seurakunnassa vaikeita, kipeitä ja ongelmallisia asioita.

Juhana Tarvainen, pastori, Sley

Alef-Bet -näyttely esillä STI:n tiloissa

Heprean kirjaimisto joka muodostaa Pyhän Tekstin pitää sisällään monia merkitystasoja. On olemassa alunperin kuvakirjoituksesta tullut symbolitaso, tietenkin itse äänteet ja kirjaimet, numeerinen arvo ja myös erilaisia mystisiä tulkintoja juutalaisuudessa. Monet ovat myös kuulleet Bible Code’sta. Jotkut messiaaniset juutalaiset taas esim. tulkitsevat alefin tarkoittavan Isää, betin Poikaa ja gimelin Pyhää Henkeä.

Tämän kirjainsarjan olen maalannut ollessani Villa Lanten taiteilijaresidenssissä Roomassa vuonna 2011, vain yhden kirjaimen päivässä, hitaassa ja mieteskelevässä rukouksen hengessä. Punainen piste kunkin kirjaimen vieressä on kiinalainen leimani, variaatio sanasta 'leijona' jota etunimeni tarkoittaa hepreaksi. Tämä siksi että teoksissa on myös ripaus kiinalaista kalligrafiaa.

Taiteilija Ari Kovero

STI:hin olen sijoitellut kirjaimet rukouksellisen harkiten, en perinteisessä Alef-Bet -järjestyksessä.

Tämä teos on viimeksi ollut esillä Kulttuurikeskus Sofiassa näyttelyssäni "Vanhaa ja uutta viiniä" syksyllä 2012.

Vuosikertomuksesta poimittua

STI:n toimintaympäristössä uutisoitiin mahdollisista isoistakin muutoksista. Esim. Helsingin yliopiston rajut määräraholeikkaukset ja siitä johtuva opettajien määrän väheneminen tulee näkymään myös teologisen tiedekunnan antamassa opetuksessa. Vuoden aikana alettiin suunnitella lukukauden mittaista Starttivuosi teologiseen -opetuslinjaa yhteistyössä Suomen Raamattuopiston kanssa. Mikäli tarvittava opiskelijamäärä saadaan kokoon, kurssi alkaa tulevana syksynä 2016. Luennoilla kävijöiden määrässä oli lievää laskua, mutta netin kautta STI tavoitti laajempaa kuulijakuntaa. Luentojen videoinnissa siirryttiin syksyllä You Tubeen, mikä mahdollisti videoiden paremman laadun.

Lähetysaktio toteutui toukokuussa Sambiassa. Kansainvälinen stipendiaattikurssi pidettiin myöhemmin syksyllä, ja palaute oli erinomaista. Tilikauden tulos jäi ylijäämäiseksi johtuen vuokratakuusta STI:n vuokranantajalle. Sekä tukijäsenmaksuja että kolehteja saatiin edellisvuotta enemmän. Kokonaistuotot kasvoivat 24 132€ verrattuna edellisvuoteen. Tukijäsenten määrä on laskussa. Iustitia-kirjasarjan juhlanumero ilmestyi STI:n tutkija Timo Eskolan ja Leif Nummelan yhteisen 60-vuotisjuhlavuoden kunniaksi.

MAKUPALA

STI:n arkistojen aarteista

Oikia rukous on täydellinen sydämen wieroittaminen pois kaikesta turhuudesta ja sen kääntäminen Jumalan puoleen. Se on sydämellinen sielun puhe Jumalan kanssa, on turwallinen tuttavuuden pitäminen ja salainen seuran pito Herran Jesuksen kanssa. Se on woimallinen tunkeetuminen taiwaaseen; se on se ääni, jonka Jumala kuulee, se tunkee itsensä Sen Kaikkiwaltiaan Istuimen eteen ja saattaa ilon taiwaasa sekä Jumalan Enkeleillen, että siellä olewillen pyhillen sieluillen, sen likisen yhdistyksen kautta, joka on sotiwaisen ja riemuitsewaisen seurakunnan wälillä. Se on Jumalan ylistäminen, joka on woimallinen, waikka ei sitä toimitettaisi korkialla äänellä.

Lyhykäinen Neuwo Sydämen Rukoukseen ja Muutamia Ojennuksia, joiden jälkeen ihminen saa koetella sielunsa tilaa. Ennen muinen Saksan kielellä kirjoittanut Pommerin maakunnassa Gynteribergin Seurakunnan Kirkkoherra wainaja Dawedi Hollatzius. Sitten Saksan kielestä Ruotsin kielellä toimitettu ja nyt Ruotsin kielestä Suomeksi kääntänyt J. H. Waasassa 1852.

STARTTIVUOSI TEOLOGISEEN

Oletko suunnitellut teologian opintoja? Onko sinulla papin tai uskonnonopettajan kutsumus? Tai ehkä näet itsesi tulevaisuudessa teologisena asiantuntijana tai kouluttajana lähetystyössä? Aloita teologian opiskelusi uudella, Suomen teologisen instituutin (STI) ja Suomen Raamattuopiston (SRO) yhteisellä vuoden mittaisella teologian linjalla.

Opiskelet ammattitaitoisten opettajien johdolla. Linjalla opettavat muun muassa

TT Ville Auvinen, TT, FT Timo Eskola ja TL Matti Liljeqvist.

Lukuvuosi 30.8.2016–2.6.2017

Opetus toteutetaan Suomen Raamattuopiston tiloissa Kauniaisissa ja Suomen teologisen instituutin tiloissa Helsingin keskustassa. Missiologian viikonloppuopiot toteutetaan Karkun evankelisella opistolla Sastamalassa.

Tule rakentamaan hyvä ja kestävä pohja teologin urallesi!

Lisätietoa ja ilmoittautumiset: ww.sro.fi

VIERAILUT

Ville Auvinen

Iltamessut Pyhän Sydämen kappelissa
Helsingin Kalliolla parittomien viikkojen
tiistaisin klo 18.30

22.-23.4. Mitä tiedämme Jeesuksesta –
kurssi, SRO, Kauniainen

24.4. Saarna, Luther-talo, Tampere

8.5. Saarna, SRO, Kauniainen

9.-13.5. Kirkolliskokous, Turku

28.5. Teologitapaaminen, Kemijärvi

28.5. Nuortenilta, Kemijärvi

29.5. Saarna, Pelkosenniemi

6.6. Evankeliumijuhla, Mellilä

TEOLOGISESSA

Suomen teologisen instituutin sääntömääräinen

KEVÄTKOKOUS

pidetään keskiviikkona 18.5.2016

klo 14.30 STI:ssä

Käsittävänä on vuoden 2015 vuosikertomus
tilinpäätöksineen.

Päätösvalta on jäsenjärjestöjen edustajilla, mutta myös kaikki tukijäsenet ovat tervetulleita.

Suomen
teologinen
instituutti

Osoite

Kaisaniemenkatu 13 A 4. kerros
00100 Helsinki

Puhelin

09 668 9550

Faksi

09 6689 5555

Sähköpostit

sti@sti.fi, etunimi.sukunimi@sti.fi

Kotisivu

www.sti.fi

Pankkitilit

Danske Bank:
FI74 8000 1100 5642 45, BIC: DABAFIHH
Nordea:
FI66 1555 3000 1169 14, BIC: NDEAFIHH

Työntekijät

päsihteeri Ville Auvinen (044 045 6778)
tutkija Timo Eskola
sihteeri Kirsi Hänninen

Aukiolo: lukukausien aikana klo 9–19

Teologinen tutkimus- ja koulutuskeskus.
Luentotoimintaa, kirjasto ja lukusali sekä
seurakuntavierailuja

Julkaisee IUSTITIA-nimistä teologista
aikakauskirjaa. Tiedotuslehti KULMAKIVI
lähetetään tukijäsenille kuusi kertaa vuodessa.

Hallituksen puheenjohtaja

SRO:n toiminnanjohtaja Lauri Vartiainen

Jäsenjärjestöt

Lähetisyhdistys Kylväjä
Länsi-Suomen Rukoilevaisten Yhdistys
Suomen Ev.lut. Opiskelija- ja Koululaislähetys
Medialähetys Sanansaattajat
Suomen Ev.lut. Kansanlähetys
Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys
Suomen Raamattuopisto
Svenska Lutherska Evangeliföreningen i Finland

Talous vapaaehtoisen kannatuksen varassa.
Vuositukijäsenmaksu 35 euroa (opiskelijat 10
euroa, yhteisöt 100 euroa). Ottaa vastaan kirja-
lahjoituksia, avustuksia ja testamentteja.

Rahankeräyslupa POL-2014-12845

Poliisihallituksen arpajashallinto on myöntänyt
STI:lle 29.1.2015 luvan koko Suomen alueella
Ahvenanmaata lukuun ottamatta 29.1.2015–
31.12.2016 järjestettävälle rahankeräykselle. Varat
käytetään teologiseen ja pastoraaliseen
koulutukseen, julistus- ja julkaisu toimintaan sekä
kirjastopalvelujen ylläpitämiseen.

Taitto

Kirsi Hänninen

Painopaikka

Kirjapaino Hermes Oy

ISSN-L 2243-0733, ISSN 2243-0733 (painettu)
ISSN 2243-0741 (verkkojulkaisu)

SUOMEN TEOLOGINEN
INSTITUUTTI
Kaisaniemenkatu 13 A
00100 HELSINKI

*Tyhjästä hän, Mestariimme,
meihinkin loi elämän.*

*Armon valoon heräsimme,
ruumien, hengen antoi hän.*

*Kristus meidät verellään
osti uuteen elämään.*

Virsi 327:2

Kuvat: Ville Auvinen
Etukansi: Tuomiokirkko, Helsinki
Takakansi: ”Valon kutsu”